

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.748 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JOST en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 oktober 2000 het Rijk binnen en diende op 27 oktober 2008 een vijfde asielaanvraag in. Op 20 februari 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde over de Bengaalse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Dhaka. U verliet Bangladesh in maart 2000 wegens problemen met de regeringspartij “Awami League” omdat u aanhanger was van de “Jatiya Party”. U verklaarde valselijk te zijn beschuldigd van illegaal wapenbezit en gezocht te zijn door de autoriteiten. Op 26 oktober 2000 diende u in België een eerste asielaanvraag in, waarna het CGVS op 22 september 2003 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam. U keerde niet naar Bangladesh terug. Op 13 september 2007 diende u hier een tweede asielaanvraag in die niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 22 augustus 2008 diende u een derde asielaanvraag in, die u later zelf introk. Op 29 september 2008 diende u een vierde asielaanvraag in, die niet in overweging werd genomen door DVZ. Op 27 oktober 2008*

diende u een vijfde asielaanvraag in. U verklaarde intussen in dezelfde zaak veroordeeld te zijn tot zeven jaar gevangenisstraf en daarom niet naar Bangladesh terug te kunnen. U legde tevens nieuwe documenten voor: diverse juridische documenten betreffende zaak 6(1)2000, een vonnis dd. 4/01/2006, een partij attest, een brief van uw advocaat, een nationaliteitscertificaat, verschillende omslagen en medische attesten”.

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker voert in hoofdorde *“de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”* In subsidiaire orde voert verzoeker de schending aan *“van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”*.
3. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel er enkel op neerkomt zeer summier te ponderen dat verzoeker het oneens is met de bestreden beslissing en verzoeker nergens concreet uiteenzet waar en hoe deze aangevoerde rechtsnormen de bestreden beslissing schenden. Terwijl de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken en de door verzoeker afgelegde verklaringen in aanwezigheid van een tolk. Bovendien kan geenszins gesteld worden dat de bestreden beslissing na lectuur ervan, dermate onredelijk is dat ternauwernood kan worden geloofd dat ze werkelijk genomen is. Beide onderdelen van het middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.
4. Betreffen de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling kan worden gesteld dat de bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en tot doel hebben de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de

motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Nopens de status van vluchteling.

6. Verzoeker dient thans een vijfde asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de vorige vier asielaanvragen. Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de vijfde asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
7. De kern van verzoekers asielrelaas berust op een ingeroepen vervolging om politieke redenen. Verzoeker vreest *“voor vervolging omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk een politieke partij”*. Verzoeker verwijst bovendien naar de *“heel moeilijke situatie in Bangladesh wat betreft de eerbiediging van de mensenrechten”* en naar *“de misdaden die worden gepleegd in zijn land tegen de leden van zijn partij”*.
 - 7.1. Voor zover een politieke partij als een sociale groep beschouwd zou kunnen worden is het loutere feit te behoren tot een maatschappelijke groep niet voldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3 §4 d). Immers verzoeker toont niet aan dat zijn gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden noch dat zijn groep als afwijkend wordt beschouwd. Het volstaat bovendien niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft, zoals onder wordt besloten, hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)
8. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij zijn politiek profiel niet aantoonst en ook in huidige asielaanvraag niet verder komt dan het herhalen van zijn eerdere beweringen. Er wordt als dusdanig géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Het is immers redelijk te verwachten dat iemand die politiek actief is en hierbij een specifieke positie bekleedt, zijn functie concreet kan toelichten; minstens moet hij op de hoogte zijn van de activiteiten waaraan hij zelf deelneemt. Dit is niet het geval en verzoeker komt niet verder dan te stellen dat hij opkomt en publiciteit voert voor ex-president Ershad en diens partij (gehoorverslag CGVS, p.5) zonder evenwel een minimale bekendheid te kunnen aantonen van de verwezenlijkingen van de voormalige president en zijn partij. De neergelegde partijgetuigenis, noch de brief van zijn advocaat, hebben een officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en niet van aard zijn bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Aangezien verzoeker geen politiek engagement aantoonst, is niet aannemelijk dat verzoeker omwille van politieke redenen vervolgd wordt.
9. Verzoeker steunt zijn vijfde asielaanvraag op juridische stukken die zijn vroegere beweringen moeten aantonen.
10. Verzoeker legt ter terechtzitting de originele vonnissen neer van de stukken waarvan de vertaling op het CGVS werd ingediend. Hij wijst er op dat de originele FIR en ‘charge sheet’ reeds werden neergelegd op het CGVS.
 - 10.1. Verzoeker toont ook in zijn vijfde asielaanvraag, nog steeds zijn identiteit niet aan met originele documenten met foto. De geboorteakte en nationaliteitscertificaat bevatten

geen foto, waardoor onmogelijk na te gaan is of verzoeker de persoon is die in deze documenten vermeld wordt. Hoe dan ook vormen deze documenten hoogstens een indicatie van zijn Bengaalse afkomst. Aangezien verzoeker zijn identiteit niet aantoont maakt hij evenmin aannemelijk dat de neergelegde juridische documenten hem aanbelangen. In zover de neergelegde documenten op een politieke vervolging wijzen kan er geen geloof aan gehecht worden. Immers een relaas gesteund op ongeloofwaardige politieke activiteiten, en waarbij geen politiek engagement kan worden aangetoond of aannemelijk gemaakt, kan niet hersteld worden door het achteraf neerleggen van documenten.

- 10.2. Ten overvloede kan worden gesteld dat de CGVS terecht opmerkt dat verzoekers laattijdig neerleggen van zijn juridische documenten hem in casu kan aangerekend worden. Immers verzoeker had minstens reeds in de vorige drie asielaanvragen melding moeten maken van deze documenten die reeds sinds 2004 in zijn bezit zijn. Dat hij deze pas in 2008 neerlegt is niet ernstig, en zijn bemerking "*dat hij dacht (tot zijn gehoor op 20/02/2009) dat zijn advocaat hen vroeger doorgestuurd had naar de bevoegde instanties*" blijft een loutere bewering. De bewijslast berust in beginsel bij de verzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54).
- 10.2.1. Verzoeker legt overigens tijdens het gehoor tegenstrijdige verklaringen af omtrent het ogenblik waarop hij deze documenten in zijn bezit zou gekregen hebben. Oorspronkelijk verklaarde hij ze in 2003 ontvangen te hebben, maar na een confrontatie met de stempels die aangaven dat ze pas in 2004 werden uitgegeven, stuurde verzoeker zijn verklaringen bij. Verzoeker geeft geen verklaring voor het achterhouden van de thans neergelegde gerechtsdocumenten. Voor zover hij meende dat deze authentiek waren diende hij deze meteen neer te leggen, minstens had hij het bezit ervan moeten melden. Dit kan slechts de bevinding van de CGVS bevestigen dat verzoeker "*opvallend weinig interesse*" aan de dag legt met betrekking tot het verloop van zijn rechtszaak.
- 10.3. De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen in zijn opeenvolgende asielaanvragen incoherent zijn en gewijzigd worden naarmate documenten worden aangebracht. Verzoekers oorspronkelijke asielaanvragen zijn gesteund op de valse beschuldiging van verboden wapenbezit (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken 1ste asielaanvraag "*officieel beschuldigd (...) van illegaal wapenbezit*") terwijl hij deze feiten in de loop van zijn opeenvolgende asielaanvragen wijzigt en, in zijn vijfde asielaanvraag, beweert aangeklaagd te worden voor verwondingen aangebracht aan een leider van de Awami-League en zijn eerdere verklaringen niet herhaalt. Verzoeker is niet eenduidig over de redenen voor zijn vertrek uit Bangladesh zodat zijn verklaringen verzonnen voorkomen.
- 10.4. Verzoekers huidige asielmotieven worden in het neergelegde vonnis hernomen terwijl er geen sprake is van verboden wapenbezit, niettegenstaande dit een belangrijk gegeven is zeker nu hij voor agressie wordt veroordeeld. Overigens is het vonnis ook op andere punten onverzoenbaar met verzoekers verklaringen. Zo zou uit de neergelegde documenten blijken dat verzoeker zelf aangedrongen heeft op een rechtszaak om zijn onschuld te kunnen aantonen wat strijdig is met zijn verklaringen dat hij na de feiten, meteen ondergedoken is en niet heeft meegewerkt met het gerecht. Verzoekers vertrek naar het buitenland en het feit dat verzoeker geen beroep ingesteld heeft tegen de uitspraak is strijdig met de inhoud van het vonnis waar het een persoon betreft die actief meewerkt met de procesvoering.
- 10.5. Verzoeker toont niet aan dat de klachten politieke beïnvloed zijn. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat, voor zover deze waarachtig zijn, de klachten

ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Bengaalse rechter, desnoods in beroep. Verzoeker toont niet aan dat een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin inhoudt. Het gebrek aan financieel vermogen is hoe dan ook geen geldige verschoning om niet in beroep te gaan, aangezien verzoeker wel de middelen heeft gevonden om zijn vlucht naar Europa te bekostigen. Verzoekers veralgemening dat het Bengaalse gerechtelijke apparaat niet te vertrouwen is, dient te worden geconcretiseerd wat niet het geval is. Verzoeker toont niet aan dat zijn zaak, voor zover deze waarachtig is -quod non, een oneerlijke verloop zou kennen in hoger beroep.

- 10.6. De overige documenten zijn niet van aard om de Raad in andere zin te doen besluiten. De medische attesten zijn evenmin van die aard dat ze verzoekers vrees voor vervolging kunnen aantonen. Verzoeker faalt zowel naar de inhoud van zijn asielaanvraag als naar de in de vijfde asielaanvraag neergelegde juridische documenten. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de ter terechtzitting neergelegde originelen niet dezelfde documenten zijn waarvan de vertalingen werden neergelegd op het CGVS. Immers verzoekers originele documenten vertonen niet de kenmerken die op de kopieën ervan zichtbaar werden aangebracht door het Bengaalse vertaalbureau en waarbij het origineel (met stempel) samengehecht werd aan de vertalingen. Op deze geijkte wijze komt duidelijk te staan dat de vertalingen slaan op een welbepaald en aangehecht origineel. De in de vijfde asielaanvraag neergelegde documenten komen dan ook voor als opgemaakt voor onderhavige procedure en zijn zoals eerder gesteld onvoldoende om een ongeloofwaardig relaas te herstellen.
11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

12. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

13. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
14. Verzoeker voert de schending *“Verzoeker benadrukt de heel precaire en gevaarlijke situatie van Bengaalse gevangenen, in welke hij de tegen hem uitgesproken veroordeling zou moeten ondergaan.”*
15. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont niet aan politiek geëngageerd geweest te zijn zodat zijn politieke vervolging niet kan worden weerhouden. Noch uit de andere elementen en stukken van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
16. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

